

# ТЕС ГЕРИТСЪН ОТКАЧАЛКИ

Част 8 от „Джейн Ризоли и Мора Айлс“

Превод от английски: ПИ, Illusion, 2021

[chitanka.info](http://chitanka.info)

## ГЛАВА ПЪРВА

Кралицата на мъртвите бе пристигнала.

Когато съдебният лекар Маура Айлс<sup>[1]</sup> излезе от черния си лексус в мразовития следобед, външният ѝ вид се покриваше напълно с прякора, който полицаите от Бостън ѝ бяха дали. Черен автомобил, черно палто, черен шал. Напълно подходящи за зимния ден, с неговите надвиснали сенки и носещият се във въздуха мирис на предстоящ сняг.

Детектив Джейн Ризоли вдигна за поздрав облечената си в ръкавица ръка.

— Ей, докторе — извика тя, — надявам се, че си донесла фенерчето си.

Маура прекоси улицата към парадното стълбище на църквата и се загледа в сводестите врати и закованите с дъски прозорци.

— „Св. Антъни“? Тази сграда е затворена от години.

— Жертвата е успяла да намери начин да влезе. — Джейн трепна, когато вятърът разроши косата ѝ и развя полите на палтото ѝ. — За съжаление, и убиецът ѝ е успял.

— Убиец? — Патоложката хвърли въпросителен поглед към приятелката си. — Значи вече сте решили, че е убийство.

— Когато видиш тялото ѝ, ще разбереш защо.

Джейн изчака Маура да нахлузи калцуни върху обувките си и да сложи предпазни ръкавици, след което отвори масивната дъбова врата, за да влязат вътре. Макар вече да бяха защитени от вятъра, в сградата беше много по-студено и усойно, сякаш каменните стени излъчваха хладина. Вътре нямаше електричество и единствената светлина идваше от захранваната с батерии лампа, намираща се в далечния край. От огромното празно пространство отгоре сенките надвисваха над тях тъмни като нощ.

— Как е било намерено тялото? — попита Айлс.

— Случаен минувач е съобщил за писъци, идващи от сградата, и се обадил на телефона за спешна помощ. Първият пристигнал на

мястото полицай каза, че задната врата е била отключена. Влязъл и намерил тялото.

Джейн включи фенерче „*Maglite*“ и поведе Маура покрай редиците от празни пейки към олтара, където ги чакаха детектив Бари Фрост и трима криминалисти. Всички те бяха оформили нещо като тържествен кръг около жертвата, сякаш я защитаваха от всякакви хищници, дебнещи в мрака. Мъжете се отдръпнаха и разкриха млада жена, лежаща на земята с отметната назад глава и отворена широко уста.

— Според личната карта, името ѝ е Кимбърли Рейнър, на седемнадесет години — уведоми ги Фрост.

Никой не проговори, когато доктор Айлс се приближи и се взря в подутото лице на жертвата. Омазнената руса коса на момичето беше на фитили, а мръсни петна покриваха лицето ѝ.

— Напълно облечена е, така че не изглежда да е сексуално престъпление. Обаче виждаш ли белезите от душене? — попита Джейн и насочи фенерчето си към шията, която бе извита назад. Гърлото бе открито и излагаше на показ насинената от безмилостната хватка на убиеца кожа. Смъртта беше оставила лицето на момичето подутото, но тялото ѝ приличаше на скелет — ключиците бяха гротескно изпъкнали, а китките ѝ бяха тънки като клонки. Недохранването бе принудило тялото на момичето да започне да се самоизяжда, поглъщайки мазнините и мускулите му, докато се бе борело хранителните вещества да продължават да поддържат мозъка и сърцето.

— Искаш ли да видиш какво *наистина* ни изплаши? — попита Джейн.

— Мъртвото тяло не беше ли достатъчно?

— Погледни *това*. — Ризоли се извърна и лъчът на фенерчето ѝ се насочи към нещо, което проблясваше в сенките. Нещо, което накара дори невъзмутимата Маура Айлс да ахне и потресена да си поеме дъх.

Това беше ковчег. И капакът му беше отворен.

---

[1] Или Мора Айлс, както е наречена д-р Маура Айлс в издадените от ИК „ИнфоДАР“ книги от поредицата „Ризоли и Айлс“. — Б.ред. ↑

## ГЛАВА ВТОРА

В тъмнината над тях нещо изпърха. Джейн погледна нагоре и потръпна, когато забеляза някаква сянка да се носи над главите им.

— В камбанарията наистина има прилепи — отбеляза тя. — Забелязахме ги да летят там по-рано.

— Прилепи? — попита Маура като се засмя стреснато. — И отворен ковчег?

— Чакай. Става още по-хубаво — отвърна Ризоли, докато се приближаваше към ковчегата. — Погледни.

— Моля те, не ми казвай, че там лежи вампир.

Джейн освети ковчегата с фенерчето си. Върху сатенената възглавница имаше няколко черни кичура.

— Някой е лежал тук. Въпросът е дали е бил мъртъв, или просто заспал. — Детективката се разсмя нервно.

Айлс бе застанала над ковчегата и се взираше в издайническите кичури. Внезапно потрепери, сякаш се опитваше да се отърси от омаята, в която това място беше вплело всеки един от тях.

— Джейн, има логично обяснение за това.

— Винаги казваш така.

Маура се обърна и посочи към петната от разтопен восък по пода.

— Някой е палил свещи. И погледни — там има голям кашон, пълен с одеяла. Някой е лагерувал тук, това е всичко. Може би жертвата.

— Или човекът, който е спал в този ковчег. Където и да е сега.

Лекарката се върна при тялото.

— Тук е твърде тъмно, за да я огледам добре. Трябва да я закараме в моргата за аутопсия. — Започна да набира някакъв номер на мобилния си телефон. — Аз съм доктор Айлс. Имаме жертва за транспортиране...

Един от криминалистите промърмори:

— Може би първо трябва да забием кол в сърцето ѝ. За сигурно.

Студът се засили и Джейн можеше да види собствения си дъх в мрака — призракен облак, който се разсейваше в сенките. Кимбърли Рейнър трябваше да е на училище, мина ѝ през ума, докато гледаше надолу към тялото. Едно седемнадесетгодишно момиче трябва да флиртува с момчета, да кандидатства в колеж или да мечтае за своето бъдеще, не да лежи мъртво върху леденостуден каменен под.

— Детектив Ризоли — извика един от криминалистите, — намерих отпечатък от обувка. — Младата жена прекоси помещението до мястото, където полицаят беше приклепнал с насочено към калната следа фенерче. — Прилича на мъжки размер, номер осем или девет<sup>[1]</sup>. Прекалено голям, за да е на жертвата.

С фенерчето си, насочено към пода, Джейн проследи следите назад, докато стигна до някаква врата — не тази, през която беше влязъл пристигналият патрулен полицаи. Не, някой друг беше влязъл в сградата по този път. Вратата се откряна и тя почувства как мразовитият вятър се втурва през процепа.

Провря се през отвора и се озова навън, в обрасъл с растителност страничен двор, обсипан с опадали есенни листа. Пропукването на някакъв клон я накара да вдигне глава нагоре. Насочи фенерчето си по посока на звука.

Чифт блеснали очи се бяха вторачили в нея.

---

[1] Отговаря на размер 41 или 42 по европейската номерация. — Б.пр. ↑

## ГЛАВА ТРЕТА

За части от секундата Джейн извади оръжието си и го насочи.

— Бостънска полиция! Представете се! — заповяда тя.

Облечена в черно фигура изскочи от храстите и побягна.

— Стой! — изкрещя детективката, но фигурата се втурна напред.

Джейн излетя след беглеца, а заледената кал се пропукваше под подметките ѝ. Преследваният беше като паяжина, която ту се виждаше, ту изчезваше, подобно на нещо не съвсем плътно. *Не съвсем приличащо на човек.*

Чу Фрост да вика зад нея:

— Ризоли?

Не спря да му отговори, а продължи преследването. Фигурата пред нея се движеше бързо... прекалено бързо. Краката ѝ вече отмаляваха, а мускулите ѝ горяха. Въздухът беше толкова студен, че все едно раздираше гърлото ѝ. Видя фигурата да прескача оградата, а после да изчезва от погледа ѝ.

Джейн също се покатери през нея и почувства как тресчици от дървото се забиват в дланта ѝ. Строполи се тежко от другата страна и болка прорязва пищялите ѝ. Намираше се в заграден двор. *Къде е той, къде?* Трескаво огледа сенките, търсейки някакво издайническо потрепване.

*Не се ли промъкна току-що нещо в този навес?*

Стиснала здраво оръжието си с две ръце, тя се приближи до вратата на бараката. Вътре се виждаше само тъмнина, толкова плътна, че все едно можеше да се разреже с нож. Пристъпи напред и застана на прага, опитвайки се да надникне вътре. Нищо не се виждаше.

Някакъв звук в тъмнината накара космите на тила ѝ да настръхнат. Звукът на бързо, отчаяно дишане. Не идваше от бараката, а някъде зад нея.

Завъртя се и забеляза жертвата си, която беше клекнала страхливо в сенките. Беше облечена цялата в черно. Когато светна с

фенерчето си в очите на човека, той вдигна ръце, за да ги предпази от ярката светлина.

— Кой сте вие? — попита Джейн.

— Аз съм никой.

— Излезте! Изправете се!

Фигурата бавно се изправи на крака и отпусна тънките си като вретена ръце. Лицето, което се виждаше в нея, беше нереално бяло, а косата — гарвановочерна. Същият цвят като кичурите, които бяха открили върху възглавницата в ковчега.

## ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

— Човече, този наистина *прилича* на вампир — възкликна Бари Фрост, докато гледаше през еднопосочното огледало към бледия младеж, който седеше в стаята за разпит.

Заподозреният беше на осемнадесет години и се казваше Лукас Хенри. Ако се разменяха местата на собственото име и фамилията му, щеше да се получи зловец познатото: Хенри Лукас. Дали майка му бе разбрала, че е кръстила детето си на един от най-продуктивните серийни убийци на всички времена? Но момчето в съседната стая изглеждаше по-скоро уплашено, отколкото опасно. Беше седнал сгъшен до масата, а един черен кичур бе увиснал над бялото му чело. С изпъкналите си скули и дълбоко потънали очи, той приличаше на жив скелет. Множество пиърсинги декорираха устните, носа и бог знае още какви други части на тялото му — бяха толкова много, че когато го докараха в централното полицейско управление в Бостън, бе активирал детектора за метал.

— Защо, по дяволите, децата правят дупки в кожата си? — попита Фрост. — Не го разбирам.

— Свързано е с гот културата. Знаеш, смърт, болка, забрава. — Джейн изсумтя. — Всички тези забавни неща.

— Той със сигурност не се забавлява.

— Хайде да направим нощта му още по-приятна.

Когато Джейн и Фрост влязоха, Лукас рязко се изправи в стола си, а очите му се отвориха широко от страх. Въпреки гротескните си пиърсинги и черното кожено яке с щампована глава на смъртта, момчето изглеждаше като уплашено дете. *Дете, което може би е обвило кльошавите си ръце около гърлото на Кимбърли Рейнър и е изцедило и последната капка живот от нея.*

Ризоли седна срещу него. Забеляза, че очите на арестанта, очертани с плътна черна очна линия, са кървявали от плач.

— Сигурен ли сте, че не искате адвокат? — попита тя.

— Не съм направил нищо лошо!



— Предполагам, че това означава „не“.

— Тя беше жива, когато я оставих. Кълна се.

— Разкажете ни как се запознахте с Кимбърли Рейнър.

Момчето си пое дълбоко дъх.

— За първи път я срещнах преди няколко месеца, когато двамата се мотаехме на площад „Харвард“. Веднага се разпознахме.

— Мислех, че тогава сте се срещнали за първи път.

— Искам да кажа, че веднага разбрах каква е тя. И тя знаеше какъв съм аз.

— И какво бе това?

— Че сме различни. Ние сме различни от другите деца. От всички останали.

— Всяко дете мисли, че е различно.

— Искам да кажа *наистина* различни.

— Как така?

Лукас си пое дъх.

— Ние не сме хора — каза той.

## ГЛАВА ПЕТА

Настъпи дълго мълчание. Фрост, който бе застанал в ъгъла, завъртя очи.

— Странно — отбеляза Джейн. — Изглеждате ми точно като човек.

— Това е само на повърхността. Но ако проучите клетките ми, ако ги погледнете под микроскоп, ще видите, че съм различен. Още от дете знаех, че не съм като всички останали. Не ми трябва храна, като на вас. Мога да оцелея без проблем само на въздух и...

— Чакайте, не ми казвайте — прекъсна го Ризоли. — Кръв? Момчето присви очи.

— Подигравате се с мен.

*О, така ли мислиш?!*

— Искате да кажете, че сте вампир? — попита Фрост, като успя да запази сериозното изражение на лицето си.

Лукас го погледна.

— Ако така искате да ни наричате. Ние сме подвид на хората, нощни създания и хемофаги. Това означава, че се храним с кръв.

— Да, разбрах. Така че чия кръв поглъщате?

— Не убиваме хора, ако това е въпросът ви. Ние сме пацифисткият клон на нашия подвид. Понякога доброволци ни даряват няколко епруветки, за да ни хранят.

— Доброволци?

— Приятели. Съученици. Или някой, който ще изнесе тайно пликче или две от местната кръвна банка. Но най-вече консумираме животинска кръв. Можете да я купите от всеки добър месарски магазин. — Той седна по-изправено, като изпъчи слабия си гръден кош. — Това ни дава свръхчовешка сила.

Джейн погледна анемичното, бледо лице, потъналите в кухините очи и си помисли: *Това, което има, е свръхчовешки случай на лудост.*

— Значи Кимбърли Рейнър също беше вампир?

— Да. Преди няколко седмици избяга от дома си. Поканих я да живее с мен в църквата.

— Спяхте заедно в онзи ковчег ли?

— Не! Отношенията ни бяха, как да кажа, напълно платонични. Намерих стар кашон, в който да спи. За да блокира светлината.

— Мислех, че вампирите трябва да са безсмъртни. И какво се случи с нея?

— Не знам. Събудих се, а тя пицеше. Търкаляше се по пода и каза, че я боли стомахът. Въпреки че все още беше ден, излязох да й взема малко „Пепто-Бисмол“. Когато се върнах, около час по-късно, пред църквата имаше паркирана полицейска кола. — Главата му увисна. — Не знаех, че е мъртва.

— Защо не ни кажете какво се случи в действителност? — попита Джейн.

— Казах ви.

Ризоли се приведе по-близо и се взря сурово в момчето.

— Ето какво мисля аз, че се е случило. Искали сте да правите секс с нея. Или може би да вкусите кръвта ѝ. Или може би нещо ви е прихванало и сте я нападнали. И тя е започнала да крещи.

— Не, не е така...

— Тя не е искала да млъкне, така че сте я хванали за гърлото, само за да я накарате да замълчи. Продължила е да крещи и сте натиснали по-силно. И по-силно. И изведнъж вече е престанала да крещи. — Джейн замълча и тихо продължи: — Било е инцидент, нали? Така е станало, нали?

— Никога няма да ме накарате да кажа това, защото *не е* вярно.

На вратата се почука и детектив Дарън Кроу промуши главата си в стаята.

— Здравей, Ризоли, бащата на момичето току-що пристигна. Ще го накарам да изчака...

Някакъв мъж внезапно се промъкна покрай детектив Кроу, влезе в залата за разпит и застана там, вперил поглед в Лукас Хенри.

— Ти, *откачалка* такава — изсъска той и се хвърли към момчето.

## ГЛАВА ШЕСТА

— Ако някой е убил *вашето* дете — каза Тони Рейнър, — вие също ще искате да го разкъсате на части!

Бащата на Кимбърли беше човек със здраво телосложение, затова бяха необходими усилията и на тримата детективи, за да го откъснат от момчето, което сега се беше свило страхливо в ъгъла.

— Господин Рейнър, не сме установили дали момчето го е направило — обясни Джейн.

— Погледнете го! — отвърна бащата, докато гневно гледаше към Лукас. — Разбира се, че го е направил!

Ризоли се обърна към Фрост.

— Можеш ли да изведеш Лукас от тук? Остави го да изчака в другата стая.

— Трябваше да те пребия още преди месеци — продължи Рейнър, — още когато започна да се въртиш около нея. Може би все още щеше да е жива.

— Ти си причината да избяга — отвърна Лукас. — Да се махне от теб!

— О, бях те забелязал преди месеци, ти болен...

— Аз бях единственият ѝ приятел!

— *Откачалка!*

— Тя те мразеше! — изкрещя момчето, докато Фрост го дърпаше към вратата. — Майка ѝ също те е мразела!

Джейн погледна лицето на Рейнър и си помисли: *О-хо!* Когато се хвърли, за да застане между Рейнър и момчето, усети как ризата ѝ се разкъсва и чу Лукас да вика ужасено, докато Фрост го измъкваше от стаята. Джейн и Кроу избутаха Рейнър обратно към масата и го притиснаха към нея, за да може Джейн да щракне белезниците около китките му.

— Е, *това* беше забавно — отбеляза Кроу, когато бутна Рейнър на стола. — Не си добре, човече. Виж какво направи с ризата на детектив Ризоли.

Джейн погледна надолу към зейналата дреха, която разкриваше горната част на сутиена ѝ. Ядосано грабна блейзъра си от облегалката на стола, на който го беше закачила. Докато се закопчаваше, видя насмешливата усмивка на многозначително извърнатия настрани Кроу.

— Загазили сте — каза тя на Рейнър през стиснати зъби.

— Аз съм този, който скърби, а вие слагате белезници *на мен*?  
Онази откачалка е този, който трябва да отиде в затвора!

— Нямаме доказателства, че е виновен.

— За бога, та той вярва, че е *вампир*.

— Това не означава, че я е убил.

Рейнър си пое дълбоко дъх.

— Вижте, съжалявам, че скъсах ризата ви. Можете ли да свалите тези белезници?

Джейн и Кроу се спогледаха. Мина ѝ през ума какви главоболия щеше да си създаде, ако регистрира простъпката на мъжа. Мислеше си какво би казала в съда: *Да, Ваша чест, знам, че току-що бе загубил дъщеря си и беше емоционално разстроен, но платих сто долара за тази риза.*

С въздишка отключи белезниците.

— Ами *той*? — попита Рейнър и потри китките си. —  
Арестувано ли е хлапето?

— Ние ще решим това.

Мъжът я погледна.

— Ще видим!

## ГЛАВА СЕДМА

— Звучи като класически случай на *folie à deux* — каза Маура. — Това е диагнозата ми.

Разбира се, помисли си Джейн. От момента, в който се срещне с някого, Маура му поставяше диагноза, подобно на учен, който мислено прави дисекция на лабораторен плъх. След като хвърли скъсаната си риза и закопча новата, видя Айлс да гледа съсипаната дреха, без съмнение анализирайки устойчивостта на опън на нишките и силата, необходима да причини разкъсването.

— Жалко — отбеляза патоложката, — това ми прилича на естествена коприна.

— Взех я от разпродажба.

— Още по-тъжно. — Маура се насочи към кухнята на Джейн. — Донесох китайско. Да го сложа ли в чинии?

— Какво лошо има в това да ядем от картонените опаковки?

— Джейн! Наистина ли? — Приятелката ѝ отвори шкафовете и извади съдове.

— Добре, разкажи ми за това нещо *folie à deux*.

— Означава някаква заблуда, споделена от двама души — обясни Маура. — В този случай заблудата им е била, че са вампири. И звучи така, сякаш са стигнали до крайности. Избягване на дневна светлина. Спане в ковчег.

— Това е мястото, на което той вероятно ще се промъкне обратно, тъй като нямахме достатъчно доказателства да го задържим. — Джейн поклати глава. — Кълне се, че живеят само на въздух и кръв. Възможно ли е подобно нещо?

Маура обмисли казаното, докато вадеше с лъжица от пилешкото кунг пао и пържените бобени кълнове.

— В кръвта има много желязо, но ѝ липсват основни витамини. И тъй като съдържа само седемстотин калории на литър, ще трябва да пиеш поне по три литра кръв на ден. — Постави чиния с храна пред Джейн. — Добър апетит.

— Знаеш ли, наистина *не ми* беше нужно да го научавам.

— Това обяснява защо Кимбърли Рейнър е толкова недохранена. Виждала съм мъртви анорексици с повече телесни мазнини. Ако се е хранила само с кръв, трудно би се преборила с удушвач.

— По дяволите, не би могла да се пребори дори с вируса на най-обикновената настинка.

Маура, която доста умело боравеше с пръчиците, елегантно си взе хапка пилешко.

— Научно казано, обикновената настинка не се причинява от един конкретен вирус. Това е цяла плеяда от симптоми, които... — Внезапно спря и се намръщи.

— Какво?

— Джейн, току-що повдигна една много важна тема.

— Така ли?

— За липсата ѝ на устойчивост към болестни процеси.

— Какво отношение има това? Била е удушена.

— *Прилича* на удушаване. — Маура остави клечките си. — Но аутопсията просто може да разкрие нещо съвсем различно.

## ГЛАВА ОСМА

През прозореца за наблюдение, Ризоли и Фрост можеха да видят мъртвото момиче, което лежеше на масата в съседната стая. Голото тяло изглеждаше още по-излиняло, отколкото си го спомняше Джейн. Тазобедрените кости стърчаха, а всяко ребро се очертаваше шокиращо ясно. Над шията, обаче, в гротескен контраст със слабото като скелет тяло, лицето беше отекло, а клепачите — подпухнали и почти затворени.

— Сигурен ли си, че си готов за това? — попита тя колегата си.

— Добре съм. Добре съм — настоя детективът.

— Така каза и последния път — промърмори Джейн, докато влизаше в стаята за аутопсии, където Маура и нейният асистент вече бяха подредили ножовете и скалпелите, трионите за кости и пинсетите. Ризоли избягваше да гледа към този плашещ набор от инструменти и вместо това се съсредоточи върху Кимбърли Рейнър. Някога може би е била хубава синеока блондинка, която е карала момчетата да извърщат глави след нея. Сега, с толкова липсващи мазнини и излинели мускули, приличаше на скелет с обвивка. Дали месеците на самоналожена диета от „въздух и кръв“ ѝ бяха причинили това?

— В рентгеновите ѝ снимки няма изненади — каза Маура, докато включваше силните лампи. — Нека разгледаме шията по-отблизо.

— Все още ми прилича на удушаване. — Джейн хвърли поглед към Фрост, който стоеше на метри от масата, в стратегическа близост до мивката. — Трябва да видиш това по-отблизо.

— И от тук виждам много добре — отвърна той.

— И забележи колко е подуто лицето ѝ — добави Джейн. — Случва се, когато стиснеш здраво врата, нали?

— Да, това е една от възможните причини — потвърди Маура.

— Какво друго би причинило оток на лицето?

— Алергична реакция. Анафилаксия. — Над хирургическата маска върху челото на Маура изведнъж се появи бръчка. — Или



*Latrodectus facies* — каза тя тихо.

— Я пак?

Патоложката не отговори, а посегна към лупата. Навеждайки се още повече, тя обърна главата на момичето, за да открие шията ѝ. Вперила поглед в кожата, промърмори:

— Боже мой, толкова е малка, че почти го пропуснах.

— Какво?

— Белег от убождане.

Изведнъж мобилният телефон на Фрост иззвъня.

Маура остана фокусирана върху гърлото на трупа. Обърна главата на противоположната страна, за да разгледа и другата част на шията.

— Има още един тук.

— Искаш да кажеш, като белези от игла за източване на кръв?

— Не, нещо като...

— Ризоли, трябва да тръгваме! — изкрещя Фрост. — Църквата „Св. Антъни“.

— Какво става?

— Бащата на момичето. Той е взел Лукас Хенри за заложник и заплашва да го убие!

## ГЛАВА ДЕВЕТА

Четири коли на бостънската полиция с проблясващи светлини вече бяха паркирани пред „Св. Антъни“, когато Джейн и Фрост изскочиха от колата си и хукнаха към църквата.

— Държи момчето вътре — уведоми ги патрулът. — Всички входи са завардени. Опитваме се да преговаряме с него, но той не съдейства.

— Нека да опитам и аз — предложи Джейн, докато си слагаше бронезилетката.

— Госпожо, той вече стреля няколко пъти. Така получихме обаждането, след като някой в квартала е съобщил за стрелба.

— Добре ли е момчето?

— Успя да ни отговори. Друго не знам. — Патрулният полицай я изгледа от горе до долу, сякаш поставяше под въпрос способността ѝ да се справи със ситуацията. — Има екип на път. Не мисля, че трябва да...

— Познавам Рейнър. Аз съм тази, която трябва да го направи. — Джейн тръгна към входа на църквата. — Господин Рейнър — извика тя през вратата, — аз съм детектив Ризоли. Искам да говоря с вас!

Отвътре мъжът изкрещя:

— Не си правете труда! Това няма да промени нищо!

Поне не отправяше заплахи.

— Сега отварям вратата — обяви тя — и влизам сама. — Отговор не последва. Джейн си пое дъх и пристъпи през прага.

Вътрешността на църквата беше мрачна, осветена само от трептящата светлина на горяща в далечината свещ. Не можеше да види Рейнър или Лукас, но чуваше изпълненото с ужас хленчене на момчето някъде в сенките. Над главата ѝ прошумоляха крилете на прилеп.

— Този е луд! — изрида Лукас. — Влезе тук, докато спях. Казва, че ще ме убие.

Очите на Джейн се бяха приспособили към тъмнината и вече можеше да ги види. Лукас седеше свит до една пейка, а Рейнър бе

застанал над него с оръжие, насочено към главата му.

— Пуснете го — нареди Джейн. — Това не помага на никого.

— Това е справедливост — отвърна Рейнър. — Струва си.

— Струва ли живота ви?

— Някой трябва да плати. И двамата знаем, че той я е убил.

— Не съм! — извика Лукас. — Продължавам да ти го повтарям!

— Ако момчето е виновно, оставете на съда да го докаже — каза Джейн.

— Няма да го направят — отвърна мъжът. — Снощи казахте, че няма доказателства. Никога няма да има достатъчно доказателства. Моето момиченце си отиде, а той ще се измъкне.

Дори в сумрака Джейн видя как ръката на Рейнър се изпъва, а пръстите му се увиват още по-здраво около ръкохватката. Докато вадеше собственото си оръжие, мобилният ѝ телефон иззвъня. И тримата замръзнаха, уловени на крачка от насилието. Ризоли остави телефона да звъни, като не изпускате мъжа от погледа си.

— Ако Лукас я е убил — каза Джейн, — кълна се, че ще намеря начин да го докажа. И той *ще* отиде в затвора.

Детективката и бащата се взираха един в друг в сумрака. В този момент започна да звъни друг телефон, но този път не беше нейният — беше този на Рейнър. Без да сваля очи от жената, той отговори.

— Ало? — Настъпи дълго мълчание, след което се наведе и плъзна апарата по пода към Джейн. — За вас е.

Озадачена, тя го взе.

— Ризоли.

Беше Маура.

— Джейн, отвън съм. Момчето не го е направило!

— Тогава кой го е сторил?

— Убиецът е вътре в тази църква. С теб.

## ГЛАВА ДЕСЕТА

Стъпките на Маура отекнаха по каменния под, докато се приближаваше към тях през сенките.

— Сама съм — провикна се тя. — И не съм въоръжена. Единственото, което имам, е фенерче и ще го включа.

— Какво, по дяволите, става? — попита Рейнър.

— Аз съм д-р Маура Айлс, съдебен патолог. Извърших аутопсията на дъщеря ви и мога да докажа, че Лукас Хенри не я е убил.

— Как, по дяволите, можете да докажете това?

— Като ви покажа истинския убиец. — Маура включи фенерчето си и Джейн присви очи при внезапния лъч светлина. — Лукас, покажи ми къде спеше Кимбърли.

В тъмното прозвуча треперещият глас на момчето.

— Не можах да намеря ковчег за нея, затова довякохме тук онзи кашон. Ето там е.

Лъчът от фенерчето на Маура се понесе из сенките и спря върху гигантска картонена кутия от някакъв уред. Приблужи се до нея и прочете етикета за доставка.

— Изпратен е от Северна Каролина.

— И какво от това? — попита Рейнър.

Патоложката се наведе и се загледа в кашона.

— Джейн, искаш ли да дойдеш да погледнеш?

Ризоли се наведе до приятелката си и прошепна:

— Какво, по дяволите, мислиш, че правиш тук?

— Казах ти. Идентифицирам убиеца. — Маура насочи светлината от фенерчето си към вътрешността на кутията, като я прокара по намачканите одеяла и лекъосаната възглавница и я съсредоточи върху горния ъгъл. — Ето го нашия извършител.

Джейн се втренчи във фината паяжина и създаването, което я бе изтъкало.

— Паяк?

— Род *Latrodectus*. Черна вдовица. Вероятно си е осигурил безплатната разходка от Северна Каролина и е ухапал жертвата, докато е спяла в кашона. Може дори да не е усетила ухапването. При повечето здрави възрастни хора, отровата не е фатална, но Кимбърли не е била здрава. Била е недохранена или казано медицински, в недобро здравословно състояние. — Гласът на доктор Айлс премина в шепот, така че само Джейн чу следващите й думи. — Смъртта ѝ е била мъчителна. Мускулни спазми, коремна болка, последвана от спиране на дишането. Нищо чудно, че минувачите са я чули да крещи.

Ризоли се изправи на крака и се обърна към Рейнър.

— Дъщеря ви не е била убита, сър. Била е ухапана от паяк. Откачена смърт. И убиецът е тук, в тази кутия.

Мъжът бавно свали оръжието си. Дори когато Джейн му го отне и му сложи белезници, той стоеше неподвижно, с наведена надолу глава.

— Търсех само справедливост — промълви той. — Справедливост за моето момиченце.

— И ще я имате, господин Рейнър — увери го Джейн. — В този случай, всичко, което е необходимо, е да настъпя убиеца с тока на обувката си.

# ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

**МОЯТА БИБЛИОТЕКА**



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.